

Лорд Джон Рокстон

Досвідчений мандрівник.
Чи зможе він позбутися свого
минулого? Чи не наразить
на небезпеку всю експедицію?

Маретас

Правитель свого народу;
чесна молода людина. Чи зможе
він віддячити за порятунок?

Мавнячий ватажок

«Проміжна ланка»;
напівмавпа, напівлюдина.
Котра з його сутностей
візьме гору?

Гомес і Самбо

Два місцевих провідники.
Хто з них буде вірним,
а хто виявиться зрадником?

ЗАГУБЛЕНИЙ СВІТ

Зазвичай ми не висвітлюємо у «Щоденній газеті» публічні лекції. Але мій редактор, старий Мак-Арлл — найблисучіший газетяр, якого я будь-коли зустрічав — десь почув про доволі химерну теорію. І прояснити ситуацію він відправив зовсім зеленого репортера. Тобто мене.

Лектор, містер Волдрон, висвітлив картину виникнення світу ніби з висоти пташиного польоту. Зупинився на тому, як еволюціонувало життя від найпростіших, але коли сказав, що динозаври вимерли задовго до появи людини, у тиші прогрімів чийсь голос: «Не факт!».

Волдрон знову все повторив — голосно і повільно.

— Це ще не факт!

Волдрон зиркнув на вченого, котрий посмів перервати лекцію... Це був доволі незвичний чоловік із величезною головою та довгою чорною лопатоподібною бородою.

— О, зрозуміло! — хмикнув Волдрон. — Професор Челенджер!

Від цих слів зала загула. Челенджер був добре відомий як ексцентричною вдачею, так і науковими відкриттями. Саме його присутність на лекції і пояснювала інтерес до неї мого редактора. На сцені коїлося щось несусвітнє — щоразу, коли лектор стверджував, що доісторичні тварини вимерли, професор ревів йому у відповідь. Скоро до цього реву долучилися всі студенти, присутні в аудиторії.

— Ну ж бо, професоре, — вихопилось у Волдрона, — я прошу припинити ці нестерпні вигуки!

Професор Челенджер схопився на ноги. Стоячи, він здавався ще химернішим, адже був неймовірно низьким і широким у плечах. Утім, його слова зачудували нас іще більше...

— А я прошу вас, містере Волдроне, не робити більше брехливих заяв! Динозаври зовсім не зникли! Я бачив їх на власні очі!

У залі здійснювся страшенний галас: звідусіль лунали крики, запитання, глузливі вигуки. Челенджер тим часом мовчки куйовдив бороду. Збентежений Волдрон утік зі сцени, аж тут підхопився ще один чоловік. Високий, худий і непоступливий — це був професор Самерлі.

— Гадаю, — сказав той, — ви бачили всі ці... е... дива... під час своєї нещодавньої експедиції в Південну Америку?

— Саме так.

— Чи не міг би я поцікавитися, де саме?

— Ні, не могли би, — відрізав Челенджер. — Поки що це таємниця. Однак я планую організувати ще одну експедицію, аби довести своє твердження. Ви поїдете зі мною?

— Так, — мовив Самерлі, — я поїду з вами.

— Чудово. Там буде багато труднощів та безліч небезпек... Тож хто ще бажає?

І тут я скочив на ноги.

— Я поїду, сер!

— Справді? А хто ви такий?

— Едвард Мелоун, репортер «Щоденної газети».

Це буде мій най-най-найкращий репортаж у житті! Хоч би лишень вони мене взяли!

Підвівся ще один чолов'яга — худий і на вигляд витривалий. Він промовив:

— Я лорд Джон Рокстон. Я вже бував на Амазонці, тож знаю ті краї та їхніх мешканців.

Мені було відоме це ім'я; лорд мав репутацію авантюриста. Знали його й чимало присутніх у залі. Тож усе було вирішено! Ми всі четверо вирушаємо в експедицію — аби знайти динозаврів професора Челенджера, або ж визнати його брехуном.

Важко було би підібрати чотирьох людей, які найменше підходили для спільної мандрівки. Я й сам запальний, але Челенджер був іще гірший. Справжній пихатий монстр, а не людина! Він завжди був готовий кинутись у бійку або влізти в суперечку. Челенджер відверто зневажав пресу, тож за час нашої тривалої подорожі з десяти-

ток разів ледь не викинув мене за борт корабля. Та і я ледь стримувався, щоби не вчинити з ним так само. Мене зупиняло тільки побоювання так і не написати свій найкращий репортаж. Що тоді скаже Мак-Ардл?

Челенджер був майже такий самий брутальний, як Самерлі. Обидва наші професори полюбили довго сидіти на палубі й до глибокої ночі сперечатися: задиркувата самовпевненість Челенджера наштовхувалася на їдку недовіру Самерлі.

Лорд Джон завжди виступав у ролі миротворця, його шовковистий голос сплітав магічні історії про пригоди на Амазонці. Він добре знав її верхів'я, бо якось очолив там групу місцевих рабів-утікачів, які боролися проти їхніх колишніх господарів. І власними руками убив Гомеса, ватажка тамтешніх дикунів.

Розважав нас історіями і Челенджер. Якось він оповів, що у віддаленому, загубленому в джунглях поселенні натрапив на труп білого чоловіка. Папери у його наплічнику свідчили, що то був амери-

канець Мейпл Вайт. Тіло бідолахи було страшенно виснажене: очевидно, що він зазнав тяжких випробувань. І Челенджер поклав перед нами альбом горопашного американця... Ми чимало часу розглядали малюнки — спочатку на пароплаві, який доправив нас до Південної Америки, а потім на паровому катері, котрим дісталися до верхів'я Амазонки. В альбомі були намальовані індіанці й місіонери, птахи і тварини, місцеві краєвиди. А на останній сторінці... о, ви лишень погляньте...

Там було зображено смугу темно-червоних скель, що виднілися вдалині. Одна з цих скель, котра стояла осібно, піднімалася над іншими та була увінчана велетенським деревом. Згори скелю облямовувала якась нетутешня рослинність. Це було доволі дивне поєднання, тож я звернув на нього увагу.

— Це унікально! — гарикнув Челенджер. — Це неймовірно! Ніхто й подумати не міг, що це можливо. А тепер — перегорніть сторінку...

Я зробив, як він і просив, — та роззявив рота від подиву.

На малюнку було зображене якесь страхіття — одне з тих, котрі ввижаються лише в гарячці чи жахливих снах. Гігантська ящірка з пташиною

головою; вигнута спина й хвіст прикрашені гострими шипами. Поруч стояла крихітна постать людини.

— Якщо порівняти пропорції, — повільно мовив я, — то навіть на вокзалі Чаринг-Кросс для нього навряд чи знайдеться відповідна халупка! Що ж це таке?

— Це стегозавр — із Юрського періоду.

Самерлі насмішкувато хмикнув. Я не знав, кому вірити. Лорд Джон задумливо зирнув — і пішов чистити рушницю.